VIERDE JAARGANG
N° 40

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 30 cts.

5,00 FRS

De prairie brandt ! Vol schrik vlucht Wakita. Het vuur nadert steeds en waar is Corentin ?... (Zie blz. 20)

KUIFJE's KERSTBOOM

VRIENDEN, ik heb jullie een belangrijk nieuws mee te delen ! Het weekblad « Kuifje », dat jullie reeds drie jaar lang trouw iedere week iets moois biedt, is van oordeel dat het ook een sociale opdracht heeft. Het is daarom dat wij de medewerking van alle lezers vragen om een Kerstboom te maken.

Waarom wil « Kuifje » een Kerstboom maken ? Wel luister, wij zouden graag op Kerstdag rond een mooi verlichte boom een groep behoeftige kinderen verzamelen en hen een lekkere maaltijd, klederen, speelgoed en zoetigheden aanbieden.

Hiervoor is er natuurlijk geld nodig, veel zelfs, en wij doen hierbij beroep op de vrijgevigheid van onze lezers om ons te helpen. In ons weekblad zal een inschrijvingslijst geopend worden. Bovenaan staat reeds het weekblad « Kuifje » voor een bedrag van tien duizend francs.

Het zijn niet alleen de volwassenen, maar ook de kinderen die in de samenleving een sociale taak te vervullen hebben. Denken jullie ook niet, vrienden, dat het schoon en goed is wanneer kinderen, kinderen ter hulp komen ?

Daarom vragen wij jullie ons een bijdrage, ieder volgens de middelen waarover hij beschikt, te laten geworden. Vele kleintjes maken een groot en zo iedereen zijn penning geeft kunnen we beslist een grote boom kopen en vele kinderen uitnodigen.

Denk dus aan de kinderen wier ouders op Kerstdag niets kunnen geven, doch waarvoor « Kuifje » zal zorgen en stort je bijdrage op P.C.R. 190.916 van « Les Editions du Lombard », Brussel, met vermelding « Voor de Kerstboom van Kuifje ».

In onze volgende nummers zullen wij de lijst der schenkers publiceren. Diegenen welke echter onbekend wensen te blijven, worden niet vermeld.

Bij voorbaat aan allen mijn hartelijkste dank.

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Lea de Borger, Antwerpen. — In antwoord op je schrijven, kan ik je meedelen dat er nog wel Kuifjesbeeldjes te verkrijgen zijn. Je moet je hiervoor rechtstreeks wenden tot Dhr. Bemelmans, Duraylaan, 68, Brussel. Ben je nog steeds tevreden over ons weekblad ? En heb je het al aan je vriendinnen doorgegeven ? Hartelijkste groeten.

Theo De Clercq, Brugge. — Ik vind het zo jammer, dat jij tijdens je verlof « Kuifje » hebt moeten missen. Alle nummers werden echter naar het door jou aangegeven adres verzonden. Gebeurde er misschien in huis zelf geen vergissing ? Ik wens je veel moed om het nieuwe schooljaar te beginnen en hoop weer vele goede antwoorden van jou te krijgen. Tot genoegen.

Eugeen Vanderhaeghe, Gent. — Je keurig briefje ontving ik in beste orde. Ik geloof echter dat je de voorwaarden om toe te treden tot de club niet goed gelezen hebt. De lidkaart is alleen voor de abonné's gratis. Daar je geen rechtstreeks abonné bent kost ze 10 frs. Om een kenteken te bekomen moet je dus nogmaals 10 frs. betalen. Vele hartelijke groeten en ik hoop spoedig weer wat van je te mogen vernemen.

OVER VEERTIEN DAGEN
STEEKT « KUIFJE » VAN WAL
met de
EERSTE GROTE PRIJSVRAAG
Zie bladzijde 9 !
ER WACHT JULLIE
EEN PRACHTIGE VERRASSING !

Willy Lanote, Kortrijk. — Jij kunt schone brieven schrijven, hoor ! Het adres van je « grote favoriet » werd je opgezonden. Veel moed om het nieuwe schooljaar te beginnen, doe maar flink je best, je zult er zelf 't meest plezier aan beleven. Je moest « Kuifje », als jij het uitgelezen hebt, eens aan je beste vrienden doorgeven. Ik ben zeker dat het hen ook zal bevallen en dat ze eveneens lezer en lid zullen worden. Vele groeten.

Jan Defoor, Oostende. — Je brief deed me oprecht plezier. Je wens wordt heel in 't kort vervuld want er komt een nieuwe Grote Prijsvraag ! Er zullen vele en prachtige prijzen te winnen zijn en wie ditmaal de oppergaai afschiet zal in zijn nopjes zijn. Nu, wat die éérste prijs is lees je wel in dit nummer ! Dag hoor !

Kinderen Bruynooghe, Kortrijk. — Hartelijk dank voor het kaartje. Het ontbrekende nummer werd opgezonden. Beste groeten.

Raymond van Duren, De Panne. — Heb je de gevraagde badge ontvangen ? We hebben ze je een tweede maal opgezonden omdat ik vond, dat we zo'n trouwe Kuifjesvriend als jij niet konden in de steek laten. Ik hoop dat je tevreden bent. Hartelijk.

HALLO ! HALLO ! VRIENDEN,

laat de « **Kuifjeswimpels** » lustig wapperen aan jullie fietsen en tenten. De Kuifjeswimpel weze jullie herkenningsteken !

Overal verkrijgbaar tegen de prijs van **10 frs.**

KUIFJE

LIJFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombaardstraat, 55, Brussel. — *Uitgever-Directeur :* Raymond LEBLANC. — *Drukkerij :* C. VAN CORTENBERG, Keizerstraat, 12, Brussel.

Alle rechten voorbehouden voor alle landen.

ABONNEMENTEN	*3 maand*	*6 maand*	*1 jaar*
België : B. Fr.	60.—	115.—	225.—
Buitenland :	65.—	130.—	260.—
Kongo :	85.—	165.—	300.—

België : P.C.R. 1909.16, « Editions du Lombard », Lombaardstraat, 55, Brussel.
Kongo : Kuifje-Kongo, Postbus 449, Leo.
Nederland : Barnard, Van Oldenbarneveldstraat, 116a, Rotterdam, op P.G. N° 500.486 t.n.v. Incassobank, N.V., Bijbank, Heemraadsingel, Rotterdam.

RADAR

het toeverooi waaraan niets ontsnapt

HOE zou de oorlog geëindigd zijn indien het wonder « Radar » toen nog niet was ontdekt geweest ? Op deze vraag kan men natuurlijk heel moeilijk antwoorden, maar toch mag men aannemen, dat het bloedvergieten nog veel langer zou geduurd hebben. Radar is een oog dat veel verder ziet dan het mensenoog, zelfs wanneer dit geholpen is door fijne optische instrumenten, en boort door duisternis, nevel en regen. Het radaroog is onfeilbaar juist en heeft de oorlogstechniek geheel gewijzigd.

EEN EENVOUDIGE PROEFNEMING.

Stel je voor, dat je je in een pikzwarte nacht buiten bevindt. Je weet, dat je niet meer zo ver van het bos kunt verwijderd zijn, doch het is je onmogelijk met het ook de juiste afstand te schatten. Wat doe je dan ? Je roept kort en luid en wacht... Niet lang, want de rand van het bos vormt een hinderpaal en stoot het geluid terug. Dat is de echo, van je roep. Het volstaat nu de tijd die er verlopen is tussen je roep en de echo te chronometreren. Zo je weet dat het geluid zich verplaatst met een snelheid van drie honderd zestig meter per sekonde, kun je dadelijk uitrekenen hoeveel meter je nog van het bos verwijderd bent.

WAT IS RADAR ? (1)

Radar werkt zoals je roep in de nacht en de echo, maar veel vlugger. Jaren geleden had men reeds gevonden dat, wanneer men een lichaam in een electro-magnetisch veld plaatst, dit lichaam de stroom opvangt en op zijn beurt uitstraalt. Dit lichaam wordt dus zelf uitzendbron en kaatst een electro-magnetische echo terug.

Het is op deze wijze, dat de geëlectriseerde laag in de atmosfeer de golven terugkaatst welke per radio uitgezonden werden. Met andere woorden : alle lichamen of hinderpalen welke zich op de baan der electrische golven bevinden, zenden een deel der uitgestraalde energie in de vorm van een echo terug naar de bron.

De teruggekaatste energie wordt opgevangen en naar verschillende apparaten gezonden bij middel van de radar. Vijftien jaar lang hebben radarspecialisten gewerkt om dit resultaat te bekomen. Nu weet je in grote lijnen op welk principe dit wonder der techniek berust. Het is overbodig te zeggen welk oprien deze uitvinding in de wereld verwekte. Een beter verdedigingswapen bestond er tot dan toe niet. Radar kan niet alleen in de oorlog, doch ook in vredestijd zeer nuttige diensten bewijzen.

De Amerikanen weten wel wat ze doen wanneer ze veel geleerdheid, geld, tijd en materiaal aan deze tak der moderne wetenschap en techniek besteden.

VAN DE AARDE NAAR DE MAAN IN TWEE EN HALVE SEKONDE.

Dat is geen grapje, vrienden ! Een uitzendpost stuurt een bundel korte-golfstralen in de richting van de maan. Deze golven doorkloven de ruimte met een snelheid van drie duizend kilometer per sekonde (de snelheid van het licht) en stoot tegen de oppervlakte van de maan die op dit ogenblik uitzender wordt. De maan stoot nu de echo terug welke door de uitzendbron (op de aarde) geregistreerd wordt twee en halve sekonde na de uitzending zelf. Is dat niet wonderlijk ? (fig. 1).

Fig. I. — Van de aarde naar de maan in 2 1/2 sekonde.

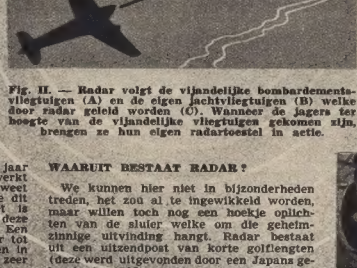

Fig. II. — Radar volgt de vijandelijke bombardementsvliegtuigen (A) en de eigen jachtvliegtuigen (B) welke door radar geleid worden (C). Wanneer de jagers ter hoogte van de vijandelijke vliegtuigen gekomen zijn, brengen ze hun eigen radartoestel in actie.

WAARUIT BESTAAT RADAR ?

We kunnen hier niet in bijzonderheden treden, het zou al te ingewikkeld worden, maar willen toch nog een hoekje oplichten van de sluier welke om die geheimzinnige uitvinding hangt. Radar bestaat uit een uitzendpost van korte golflengten (deze werd uitgevonden door een Japans geleerde in 1928), een ontvangstloestel, om de teruggekaatste golven op te vangen, en een aanwijzer. Naar gelang de omstandigheden werkt deze aanwijzer als meetapparaat, geeft dus afstanden en hoeken nauwkeurig aan, of wel lijkt het geheel op een Chinese toverlantaarn maar omgekeerd (Chinese Toverlantaarn witte grond, zwarte beelden) en verschijnen er op het zwarte radarcadran lichtende beelden. De moderne radars bevelen, zonder tussenkomst van de mens, de door het geschut uit te voeren manœuvres. Dank zij deze perfectie kan een oorlogsschip zich thans op afdoende wijze beschermen tegen een onverwachte luchtaanval.

HET SUKSES VAN RADAR.

Er zou een heel boek kunnen geschreven worden over de militaire suksessen door radar behaald tijdens de jongste wereldoorlog. We zullen er slechts een paar geven, die we ontleenden aan het interessante tijdschrift « Science et Vie ».

Het is dank zij radar, toen nog in een primitief stadium, dat Engeland zijn schaarse eskaders « Hurricane's » en « Spitfire's » doeltreffender kon inzetten tegen de Luftwaffe, die in 1940 aanzienlijk sterker was. In Augustus 1940 verloor de Luftwaffe hierdoor 967 vliegtuigen.

Toen in Juni 1942 de Italiaanse vloot zich op zee waagde, was het de radar die hen verraadde en ter hoogte van de kaap Matapan verloren ze reeds twee kruisers. Op dit ogenblik wisten de Italianen zelfs nog niet dat er Engelsen in de buurt waren.

Enkele maanden later vertrok de « Liberator » met brandstof voor elf uur aan boord. Na verschillende uren eentonige vlucht, duidde de radarcadran opeens de aanwezigheid van een vijand aan. Het duurde niet lang of er werd een duikboot opgemerkt die nauwelijks twintig sekonden later reeds naar de zeebodem gezonden werd. De Duitsers deden alles wat ze konden om zich tegen de indiscretie van het radaroog te beschermen, maar tevergeefs, zeventig percent van hun duikboten gingen naar de kelder.

De moderne Amerikaanse jachttoestellen hebben thans een radardcadran, dat niet alleen de aanwezigheid van de vijand aanwijst, maar dadelijk de automatische wapens in gevechtsstand brengt, en zelf het moment bepaalt waarop moet gevuurd worden.

Maar aan de oorlog is Godzijdank een einde gekomen. Kan radar nu geen diensten meer bewijzen ? Zoals we reeds gezegd hebben wordt radar ook in vredestijd nuttig gebruikt en de wetenschap verwacht er nog veel ophefmakende prestaties van. Daarover vernemen we misschien weldra iets !

(1) Initialen van « Radio Detection and Ranging ».

Fig. III. — Het radarcadran in de stuurkabine van een koopvaardijschip. (Cliché « Science et Vie ».)

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Don Quichotte vertrekt met zijn knecht, Sancho Panza, zijn huisje op zoek naar avonturen. Nadat zijn paard gestolen is, komt onze ridder aan een armzalige herberg...

De herbergierster heeft slechts een kleine kamer voor ridder Don Quichotte de la Manche en die moet hij dan nog delen met zijn knecht en een andere reiziger die reeds slaapt. Don Quichotte is echter doodop en protesteert niet. Hij strekt zich uit op z'n stroozak en zinkt in een diepe slaap. Te middernacht wordt de reiziger wakker door het gesnork van een zijner kamergenoten. Hij is zeker gewoon krachtdadige middelen te gebruiken, want hij neemt een schoen en gooit deze naar onze ridder, die hem recht op 't voorhoofd krijgt. Don Quichotte komt halfrecht, schreeuwt en valt dan loodzwaar als een dode terug neer...

De herbergier denkt dat er iemand vermoord wordt in zijn huis. Hij maakt licht en gaat kijken wat er gaande is. Nauwelijks heeft hij gezien dat Don Quichotte bewusteloos is of een hevige windstoot dooft zijn lantaarn. De herbergier verliest er het hoofd bij en begint moord en brand te schreeuwen! Hij denkt natuurlijk dat hij aangevallen wordt en slaat er blindelings op los. Sancho Panza en de reiziger doen hetzelfde en zo is de verwarring algemeen! Daar verschijnt er een boogschutter van de H. Hermandad van Toledo in de deuropening. Hij heeft een degen in de hand en roept: « In naam der wet, schei uit! » Maar hij ziet natuurlijk niet klaarder dan de anderen, en denkt: « Ik kan me met die gekken niet bezig houden als ik niet zie wat er eigenlijk aan de hand is! »

Terwijl hij naar beneden gaat om in de keuken een lantaarn te zoeken houdt het hels lawaai op. Don Quichotte is eindelijk op zijn positieve gekomen en roept met zwakke stem « Sancho, Sancho, een zwarte reus kwam me in mijn slaap overvallen. » — « Dat is best mogelijk, meester, maar ik geloof dat het vierhonderd Moren waren! Ik kreeg ze op mijn rug. » Iedereen vertelt zijn wedervaren en maakt gissingen omtrent de daders als de boogschutter van de H. Hermandad in de deuropening verschijnt, een lantaarn in de ene en een degen in de andere hand. « Daar is hij, dat is de Moor! » roept Don Quichotte...

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

(Wordt voortgezet.)

Kleine muziekgeschiedenis

DE ITALIAANSE OPERA EN MONTEVERDI

De eerste grote figuur uit de Italiaanse operawereld is **Claudio Monteverdi** (soms wordt er ook wel eens Mondeverde geschreven). Hij werd in 1567 te Cremona geboren en stierf in 1643. Monteverdi beoefende alle muziekgenres van die tijd en stond als componist van meerdere madrigalen hoog aangeschreven. Dertig jaar lang bleef hij kapelmeester van de St. Marcuskerk van Venetië. Zijn genie kwam echter pas tot volle bloei door het componeren van opera's. Hij was niet de allereerste operacomponist, maar toch mogen we hem als « grondlegger » van dit muziekgenre beschouwen. Hij schreef acht opera's, doch ze gingen bijna allemaal verloren.

Onder diegene die ons bleven, moeten we « Orfeo » vermelden en ook « Arianna ». Van deze laatste opera rest er nog slechts één stuk, nl. het « lamento ».

Monteverdi weet in zijn opera's een dynamische kracht, bewogenheid en een grote afwisseling te leggen; hij vertolkt werkelijk de vreugde en het leed van de mensen in klanken. De melodieën zijn levendig en bewogen, het orkest veel uitgebreider dan bij z'n voorgangers en de instrumenten krijgen een veel groter betekenis. Ze dienen niet langer meer als eenvoudige « begeleiders », doch « spelen mee ». Elk van de instrumenten waaruit het orkest samengesteld is krijgt z'n eigen rol te vervullen. Iedere klank is immers een kleur en ieder instrument kan een bepaald gevoel uitdrukken dat minder goed of niet meer in woorden kan weergegeven worden, en dat begreep de geniale Monteverdi. Hij componeerde ook een « ouverture » voor zijn opera's waarvan de langzame be-

Monteverdi.

weging in de opera zelf terug overgenomen werd.

Men mag gerust zeggen, dat er aan de techniek van de opera haast niets meer veranderd werd, en het waren Mozart en Wagner die de principes door Monteverdi gebouwd, tot ongeëvenaarde toppunten wisten te voeren.

Men vertelt dat, het « lamento » uit de opera « Arianna » meer dan zes duizend toeschouwers in snikken deed losbarsten. Er bestaan heel mooie opnamen van dit stuk en jullie moeten beslist de radioprogramma's eens doorkijken om het « lamento » te beluisteren en ook de andere werken van Monteverdi. Het helpt immers niets jullie in deze hoekjes te leren hoe schoon de muziek is wanneer jullie nooit tracht er aandachtig naar te luisteren.

Monteverdi stond natuurlijk niet alleen, hij had ook tijdgenoten zoals **Manelli, Ferrari en Francesco Cavalli** (1602-1676) die ondermeer veertig opera's componeerde en ook religieuze muziek schreef. Enkele jaren later wordt dan het zwaartepunt van de opera van Venetië naar Napels verlegd, waar vooral **Alessandro Scarlatti** (1659-1725) in de gunst stond. Dan moeten we hier ook nog **Pergolese** vermelden (1710-1736) die de **opera-buffa** (komische opera) creeërde. Deze opera's vol lustige liederen en doorspekt met luimig dialoog oogsten in Frankrijk veel succes en we mogen gerust zeggen dat onze huidige operette eigenlijk afkomstig is van de toenmalige opera-buffa.

Om jullie de opera-koorts te illustreren wil ik nog vertellen, dat er in Venetië tussen de jaren 1637 en 1700 niet minder dan 300 opera's opgevoerd werden en dat er iedere avond acht verschillende voorstellingen plaats hadden.

RE-MI.

DE AVONTUREN VAN KWIK EN FLUPKE

DE HITTEGOLF

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Prins Hassan en Kaddoer leiden een prachtig leventje en vermoeden niet wat al boze plannen de koopman Jaffar koestert...

Hassan en Kaddoer krijgen een duchtig vermoen van de Kalief en worden dan naar de stad gebracht.

Hij ziet er echt kwaad uit, Hassan !

Nauwelijks is de groep in een bocht van de weg verdwenen of Jaffar komt uit zijn schuilplaats...

Op een teken slaapt er een vreemd personage voorzichtig nader...

We hebben de bus gemist, heer !... Zonder de Kalief zouden die twee in je macht geweest zijn, maar...

Lomperik !

De mysterieuse handlanger is niemand minder dan de ex-Khan Timoer, die heimelijk weggedoken op het uur der wraak wacht... Gevolgd door zijn soldaten verwijdert hij zich knarsetandend...

De Kalief heeft Hassan en Kaddoer een verplichte verblijfplaats aangewezen. Onze vrienden vallen eindelijk in slaap.

Tijdens die nacht hebben ze allebei dezelfde droom... Een waardige grijsaard verschijnt...

Luister goed, het moet uit zijn met jullie zottigheden. Ik zeg dit voor jullie bestwil. Ga naar Bassorah, daar zal men jullie een goede raad geven !

Hassan ! Heb je dat gezien ?

Die grijsaard ? Ja, en jij ?

We moeten gehoorzamen !

Denk je ?

Aan het ontbijt zet Hassan zijn plan uiteen aan Zobeïde...

Ik verzeker je, Zobeïde, dat die grijsaard er werkelijk nobel uitzag...

Wil ik wel geloven, Hassan, maar denk er nog maar eens goed over na.

De volgende nacht verschijnt de grijsaard opnieuw en zijn stem is dringender...

Aarzel niet !

Hassan en Kaddoer worden op hetzelfde uur wakker en besluiten zich dadelijk op weg te begeven...

Vaarwel, Zobeïde !

Sst ! Er staat een wachter van de Bachi-Bouzouks op het einde van de gang !

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, luitenant Redeski, te zoeken, waarvan men sedert lang zonder nieuws is. Vol onrust organiseren pater Ravennes en Pierre de Lursac een hulpexpeditie. Na een dagenlange tocht bereiken ze het woud.

PATER RAVENNES zat naast Pierre en betastte de stronk van een boom. Hij maakte er de schors van los en mompelend hield hij die lang in zijn hand. Stukken van zinnen bereikten het oor van Pierre.

— Vreemd... net de geur van de stekelachtige Cesalpinie uit Brazilië... Hard weefsel... zoete smaak...

Pierre merkte dat hij de grond om hem heen verkende.

— Platte, lange en sponsachtige lozen... vier pitten... dat is het... Braziliaans hout... in volle Moi-land... Maar dan ? Dan ?...

Hij was recht geveerd onder een hevige beroering.

— Wat is er ? zei Pierre. Wat overkomt u ?

De vraag van de jonge man scheen hem te bedaren; hij ging weer zitten.

— Wel, zei hij, ik ontdek daar iets wonderbaars : een boom die kenschetsend is voor de Braziliaanse flora staat hier in Indo-China... Beken dat er rede is om verbaasd te zijn ?

De vurige ogen op de vuren van de rotswand gericht, bleef Pierre totaal ongevoelig voor die botanische problemen. Al zijn gedachten waarden om die spelonken en riepen in hem verwarde beelden op. Verstrooid antwoordde hij :

— Ja, dat is vreemd.

Zijn stem verried echter niet de minste verwondering. Weer zwegen beiden, en hernamen hun wake. De vermoeinis, de stilte en de roerloosheid wogen op hen met al hun gewicht. De vochtigheid deed hen huiveren. Hun leden verstramden, hun ogen vielen dicht.

Een snerpende kreet deed hen opspringen. Heel wat tijd was verloopen... Hoeveel ?... uren of minuten ?... Ze konden er zich geen rekenschap van geven.

— Hebt u dat gehoord ? vroeg Pierre.

Dàar... ja ! Die kolossale massa...

— Ja, zei de priester, ik dacht...

Ze zetten een paar stappen, luisterden. Stilte, niets dan stilte... Ze keken om zich heen, ontwaarden de vallei waarover de dageraad priemde.

Het licht slorpte allengs de nevel op; geleidelijk verscheen het landschap vóór hun ogen. Eerst was het de vijver, met zijn stil water en zijn modderige oevers met hoog riet.

Hij leek heel breed, in vorm van een driehoek, met een punt naar het bos gericht... Toen, uit de mist opdoemend, verscheen de hele bodem van de spleet. Lursac en de missionaris bekeken haar met gretige ogen : ontzettend lang was ze, nog langer dan ze gedacht hadden; het bos waarin ze zich bevonden liep nog verder naar rechts en vermengde zich met de uiterste hoek van een woud, dat de hele vlakte tot tegen de rotswand afsneed en zich uitstrekte tot in het oneindige. Links van de vijver lag een grote grasvlakte, een tiental kilometer lang, bezaaid met dichte bosjes en met rotsen; verder een tweede woud, als verwurgd tussen de enge wanden van de spleet, wier uiteinde niet te zien waren door een bocht.

De nevel door de zon opgeslorpt steeg immer meer : in het volle zonlicht rezen hoge wanden. De hele vlakte lag gevangen tussen de steile effen rotsmuren. Rechts van de vijver, op ongeveer twee honderd meter van de zoom van het eerste woud, gaapten de sombere monden van de spelonken; allen waren ze in de rotswand uitgehold. Pierre telde er zeven dicht bij elkaar. Ze stonden op vijftig meter hoogte en een zachte helling leidde er heen.

Met gespannen trekken, zijn blik op de muur gericht sprak de priester tot zichzelf :

— Ja, dat is het : gniess... een ongedeerd stuk van de hercynische keten... een heel blok van de Gondwana-aarde... Olifanten met manen... De boom van deze nacht : Elephas primigenas... Braziliaans hout...

Hij volgde Pierre die zich op de weg had begeven. Al stappend verklaarde de jonge man :

— Wij gaan naar het woud en lopen langs de zoom heen. Onder de dekking van de bomen kunnen wij ongemerkt tot bij de spelonken komen en ons in hun nabijheid opstellen om ze te bespieden.

De missionaris stemde er machinaal mee in :

— Ja... ja... uitstekend.

Maar hij luisterde niet. In gedachten verzonken plukte hij zenuwachtig aan zijn baard.

— Ik voel dat ik mij niet vergis... ik voel het... een intuïtie, sterker dan mijn verstand zegt het mij... Daar is de waarheid, hoe wonder het ook is...

Zij hadden nu de zoom bereikt; ze moesten er dieper in dringen om verdekt opgesteld te blijven. Terwijl ze dat deden werden, geleidelijk aan, de bomen reusachtig van afmeting. Het was niet meer de plantengroei van het Moi-land : een nieuwe flora, die Pierre niet kende, verscheen.

Dit was een zonderlinge onverwachte plantenwereld.

Als dronken noemde Pater Ravennes de verschillende soorten op die hij ontwaarde; zijn gejaagdheid nam toe. Hij leek te vechten tegen een soort inwendige koorts; op zijn aangezicht zweefden gemengde gevoelens : vreugde, angst, twijfel.

— Daar... ja : die kolossale massa — wier roestkleurige stam wel vijftig meter telt en zijn wortels uitstraalt over de grond — weet gij wat dat is ? Neen ? Een baobad... Hoor je, Lursac ? Een baobab. De Adansoma digitata van Soedan, Darfour en Kongo; de eeuwenoude boom die zes à tien duizend jaar nodig heeft om tot zijn volle wasdom te geraken... En daar, rechts, die andere reus : een mammouthboom, een Wellingtonia gigantea, wier soort men nog slechts in Californië ontdekt, op de Sierra Neva, waar Lobb ze onlangs vond. Deze is minstens vier à vijf duizend jaar oud... En daar nog, daar verder... ja, die daar lijkt op een palmboom wier takken naar de hemel stijgen : een Dracoena draco uit de Kanarische eilanden, mooier en kolossaler dan die van Orotava, die nochtans al beroemd is om zijn afmetingen en ouderdom : zeven à acht duizend jaar oud. Daar nog een boompje : een Australische Banskia.

(Wordt voortgezet.)

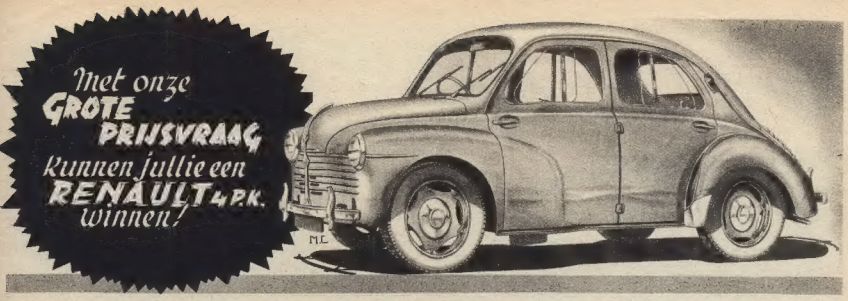

We beloofden jullie een grote verrassing, nietwaar vrienden ? Wel, lees de titel... Is dat niet prachtig ? Jullie springen zeker allemaal op van blijdschap. omdat er een AUTO te winnen valt en « KUIFJE » is wellicht de gelukkigste van allemaal omdat hij jullie een RENAULT kan aanbieden. Buiten deze Renault 4 PK. zijn er natuurlijk nog andere prijzen te verdienen. De lange lijst hiervan zal binnen kort gepubliceerd worden. Ditmaal mag er geen Kuifjesvriend ontbreken. Allen doen mee en wagen hun kans om de Renault triomfantelijk naar huis te rijden !

De Renault 4 PK. was de grote nieuwigheid van het Parijse Autosalon van 1946. Zijn elegante lijn, comfort, en miniem verbruik kon de meest critische bezoeker bevredigen. Er waren natuurlijk ook sceptici die zegden : « Wat kan men met zo'n wegluis op onze banen aanvangen ? Dat karretje houdt het nooit uit ! » Maar ze hebben ongelijk want, al is de Renault zoveel kleiner en bescheidener dan haar Amerikaanse zusters, ze is sterk, regelmatig en ligt stevig op de baan. Men ziet ze dan ook overal op onze wegen.

Deze nieuwe creatie van de fabriek Renault werd tijdens de oorlog verwezenlijkt, het prototype verscheen in 1943 en herinnert op meer dan een punt aan de Duitse « Volkswagen ». Toen, na de bevrijding de eerste nieuwe Amerikaanse wagens op het vasteland hun intrede hielden, werd het model van de Renault grondig gewijzigd en het is pas in 1946 dat men het model, dat wij thans kennen, in serie begon de vervaardigen.

De Renault 4 PK. is geheel uit staal en de motor en drijfkracht staan achteraan in de wagen. Dit biedt grote voordelen, vooreerst de baanvastheid, een gevoelige winst aan gewicht (daar de drijfstang over heel de lengte van de châssis loopt), en de mogelijkheid zich heel kort te richten (4 m. 20). De wagen is naar achter sterk gebogen en vooraan, onder de kap, is er een reservewiel aangebracht en staat tevens de reiskoffer.

De suspensie is uitstekend, de vier wielen zijn onafhankelijk en de wagen heeft schroefvormige ressorts en beschikt over vier hydraulische schokbrekers. Het châssis bestaat uit metalen buizen van 7/10 milimeter, de vloer van de wagen is 15/10 millimeter. Alles is zo geregeld dat de reizigers tussen de wagenassen zitten, wat bij de meeste kleine wagens niet het geval is.

De Renault is snel, schoon, en verbruikt weinig, alle technici zijn er dan ook over akkoord dat het een klein autowonder is.

Hoofdkenmerken :

Aantal cylinders : 4.
Cylinderinhoud : 760 cm³.
Aantal versnellingen : 3.
Normale kracht : 4 P.K.
Aan de remmen : 19 P.K.
Aantal toeren per minuut : 4.000.
Lengte : 3,61 m.
Breedte : 1,43 m.
Hoogte : 1,54 m.
Breedte van de voorzetel : 1,25 m.
Breedte van de achterzetel : 1,20 m.
Gewicht : 560 kgr.
Benzinetank : 28 l.
Verbruik : 6 liter per 100 km.
Maximum snelheid : 90 km. per uur.

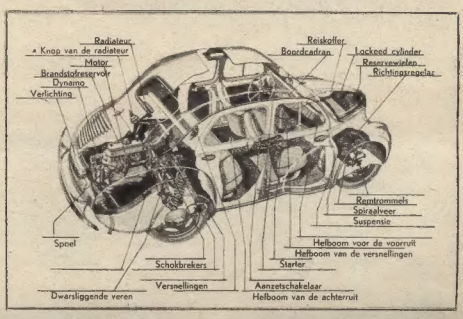

Doorsnede van de 4 P.K. Renault. (Cliché « Science et Vie ».)

DE STRATO H.22

de avonturen van Jo en Jetje DOOR HERGÉ

Jo en Jetje werden door een handlanger van Werner opgemerkt. M. en Mevr. Legrand werden door Jo opgebeld en zullen naar de badstad komen.

(Wordt voortgezet.)

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

Alex, door Arbaces en zijn handlangers gevangen genomen, zou in 't openbaar terechtgesteld worden. Rufus en Toraya verhinderen dit opzet en slagen er in onze vriend te redden ..

Intussen heeft Arbaces hulp gevraagd aan een garnizoen van de stad. Aan het hoofd van deze soldaten volgt hij de voetsporen van Marsalla. Opeens roept één van de soldaten zijn honderdman toe :

Bij Jupiter! Kijk eens

Leeuwen ! Wie heeft die losgelaten ? Liggen daar lijken van Romeinse soldaten of vergis ik me ?

De leeuwen zien de soldaten afkomen en brullen van woede en vraatzucht

Kom, maak die plaats hier schoon en drijf de beesten terug naar hun kooien. Ik heb de indruk dat er hier iets niet in de haak is !

De Romeinen gehoorzamen aan het bevel van de Griek en naderen de wilde dieren voorzichtig.

Na een korte weerstand verlaten de leeuwen het plein.

En gaan langzaam naar het gebouw waaruit Toraya hen had laten ontsnappen

De dieren brullen en grommen en de soldaten volgen hen tot in de gangen...

Intussen ontdekt een honderdman het verminkte lijk van Marsalla naast zijn dood paard

Arbaces! Kom eens zien!

Marsalla!... Dood!... Ik verwed er mijn hoofd op dat die idioot zich door Alex en zijn bende heeft laten vangen... Het is te laat om hem hulp te bieden. We zullen eens gaan zien waar Brutus is.

Je kon doden wel met wat meer eerbied behandelen.

Ik eerbiedig alleen doden die tijdens hun leven eerlijk en eerbiedwaardig waren

Terwijl deze gebeurtenissen zich afspelen, snellen verschillende ruiters naar de dichtstbij gelegen stad. Het onweer woedt nog steeds.

(Wordt voortgezet.)

HIP ! HIP HOERA !... KUIFJE KOMT WELDRA TERUG !

Alain de Prelle
de beloopsavonturier

NS bind heeft juiste vóór veertien dagen een oorlogsverhaal gebracht. Kon je de naam van de schrijver nog ?

In ons nummer van vóór veertien dagen hebben we zijn eerste verhaal gepubliceerd. Onze lezers zullen er zich ongetwijfeld rekenschap van gegeven hebben dat « Kuifje » weer een knappe medewerker bijgewonnen heeft.

Daar we bij ondervinding weten, dat men een verhaal des te meer waardeert, naar gelang men de auteur beter kent, zijn we onze nieuwe medewerker in zijn modern appartement in een der stille wijken van de hoofdstad gaan opzoeken en we hebben hem overstelpt met vragen, net als een lezer zou gedaan hebben, indien hem de kans gegund werd met de schrijver van zoveel spannende reportages te praten...

VAN EEN COLLEGESTUDENT DIE KWARTIERMEESTER OP DE ROYAL NAVY WERD.

— Alain de Prelle, is dat uw schrijversnaam, meneer ?

— Neen, dat is mijn familienaam, of ten minste een deel er van, want ik heet Alain de Prelle de la Nieppe Lang genoeg, niet waar ?

— U bent toch in België geboren, mijnheer de Prelle ?

— Alhoewel mijn familie van Franse oorsprong is, ben ik Belg. Op mijn paspoort staat vermeld : geboorteplaats Peking. Mijn vader was kommandant van het Belgisch garnizoen van de Internationale concessie van Tientsien. Mijn moeder was een Amerikaanse en mijn vrouw is van Spaanse bloede. U ziet, een internationale familie.

Toen we hem vroegen of hij ons niet een en ander over zijn jeugd wilde vertellen, kwam Alain de Prelle los

— Van China heb ik geen nauwkeurige herinneringen meer, want na enkele jaren keerde mijn familie naar België terug. Men rond me naar de kostscholen van Godinne, Namen en Dooralk. Ik zal u maar rechtuit bekennen dat ik noch een schitterend, noch een vlijtig student was, een rakker die zich nooit aan schoolreglementen kon onderwerpen.

Bij het uitbreken van de oorlog was ik zeventien jaar en kon mijn broek niet blijven verslijten op de harde schoolbanken.

In 1941 trok ik naar Engeland, maar het duurde een tijdje voor ik er geraakte. Eerst een avontuurlijke tocht door bezet Frankrijk. Daarna viel ik in handen van de Spaanse politie die me in het beruchte concentratiekamp van Miranda opsloot. Niettemin kon ik Engeland bereiken en ik werd er goed ontvangen, want mijn grootvader was Belgisch ambassadeur te Londen geweest. Ik werd in de zeevaartschool van de Royal Navy opgenomen. 't Was een harde leertijd, dat kan ik u verzekeren. En voor mij viel het dubbel hard, want er heerste een ijzeren tucht. Gelukkig duurde het niet te lang, want ik werd ingezet op de vloot..

— En toen kwam de kat op de koord ?...

— En of ! Ik heb enkele van mijn oorlogsreportages in de Britse vloot verricht in mijn boek « De plein Fouet ! » En ik heb verschillende zeeslagen in de Noordzee, de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee meegemaakt. Eerst als matroos op het vliegtuigmoederschip « Biter », daarna op de destroyer « Vanity » en dan op de korvet « Godetia ». De landing te Normandië heb ik meegemaakt op een klein fregat. Ik had het toen tot kwartiermeester gebracht.

VAN OORLOGSREPORTER TOT GLOBETROTTER.

— En is u na de landing op de Britse vloot gebleven tot op het einde van de oorlog ?

— Neen. Ik had reeds reportages gepubliceerd in Engelse kranten en vond dat het interessanter werd aan wal. Daarom vroeg en bekwam ik mijn benoeming tot oorlogscorrespondent. Ik heb de Duitse veldtocht meegemaakt tot bij de capitulatie in Mei 1945. Korte tijd daarna werd ik gedemobiliseerd. Zo maar naar huis gaan en een honkvaste huisvader worden, dat was niets voor mij. Ik wou rond de wereld reizen !

— Reeds vele landen bezocht ?

— Ja, mijn paspoort telt talrijk verschillende douanestempels. Sinds 1945 kwam ik in vier werelddelen. Mijn grote reportagereizen brachten me in Indonesië, Indië, Indo-China, het Midden-Oosten, Egypte en binnen enkele weken vertrek ik naar Zuid-Amerika.

Ik ben van plan de Atlantische Oceaan over te varen tot New-York en vandaar per auto-stop naar Zuid-Amerika te trekken, dwars door Mexiko en al die rumorige republieken. Ik zal me zeker aan enkele reisavonturen mogen verwachten.

— Daar horen we zeker nog wat over ?

— Jawel, wanneer ik ter bestemming ben, krijgt u een reportage.

— Fijn ! Is het de eerste keer dat u per auto-stop reist ?

— Ha neen ! Ik heb ook al eens vliegtuig-stop gedaan, wanneer ik daar ergens in het Verre Oosten, zonder duit op zak, en naar huis toe moest. Dat pakt wel niet altijd, maar er zijn toch nog veel goeie zielen op de wereld en onder de piloten en scheepskapiteins is het percent betrekkelijk hoog.

HET AARDS PARADIJS.

— Welk is nu naar uw mening het mooiste land van de wereld ? U moet daarover wel kunnen meepraten ?

Alain de Prelle antwoordde met een vraag of ik de « Eilanden der Goden » kende ? Dan moest ik toch al horen spreken hebben over Bali ? Dat is nu werkelijk een overblijfsel van het aards paradijs. Wondermooie natuur, zacht klimaat, aangenaam leven. Binnen enkele maanden wordt zijn tweede boek gepubliceerd « Le Paradis à 250 francs ». En dat is geen bluf, want iedere Europeaan kan daar rustig en zorgeloos leven voor dit sommetje.

— U schrijft vooral reportages zeker, mijnheer de Prelle ?

— Totnogtoe heb ik aan twee honderd zeven en veertig dag-, week- en maandbladen meegewerkt. Zowel Indische en Franse, als Zwitserse, Engelse en Amerikaanse, enz. En ben werkelijk blij nu ook « Kuifje » aan 't lijstje te mogen toevoegen, want ik heb nog nergens een mooier jeugdblad ontdekt.

— Men heeft u ook reeds enkele grote mannen ontmoet ?

— Oosterse radjahs en revolutionairen Aan Soekarno Pandith Nehroe en Lord Mountbatten de onderkoning van Indië, heb ik enkele anekdoten bewaard, maar ik houd meer van mijn schone paradijsvogels uit Bali en de Chinese, Indische en Arabische beeldjes.

— Dat reizen is wel een heerlijk levestije, zeker ?

— Na mijn boek over Bali zal er nog een ander verschijnen dat klaar ligt : « L'Aventure, mon métier. », daarin heb ik mijn schoonste herinneringen verteld...

We hebben nair onze beroepsavonturier, die nog maar zeven en twintig jaar is en reeds zoveel gezien en meegemaakt heeft veel sukses gewenst en hem gevraagd « Kuifje » en zijn lezers niet te vergeten.

En hij heeft het me vast beloofd.

Johan de BRABANDER.

DE LEEUW van VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

(Wordt voortgezet.)

DE LAATSTE KOGEL

ERGENS in Kongo ligt Garnier lui op een ligstoel en rookt een sigaret. Het is een stille, zachte avond en hij geniet er van. Naast hem zit Finaude, een jonge wijfjesaap die aan de grote schoonmaak bezig is, doch van tijd tot tijd haar kop tegen de knie van Garnier wrijft om een vriendelijk woord of een streling te krijgen.

Met half gesloten ogen laat Garnier de vrede van de avond op zich inwerken, als hij opeens het motorgebrom van een auto hoort dat nader en nader komt. Met een luidruchtig remmengeknars staat de auto voor de deur van de bungalow stil.

Aan de flinke stap en de diepe lach herkent Garnier dadelijk zijn naaste gebuur Legrand. Ze zijn reeds lang bevriend met elkaar en de begroeting is hartelijk. Jean Garnier schuift een zetel bij en schenkt een glas in. Gelijk een trouwe hond volgt Finaude al de bewegingen van haar meester.

— Zeg eens, van waar kom jij nog zo laat ?

— Ik ben op jacht geweest, m'n beste, dat zul je trouwens dadelijk met je eigen ogen kunnen vaststellen! Tambo, Mafuta, breng die twee prachtstukkeen eens die we geschoten hebben.

De boys zijn dadelijk bereid, ze lopen naar de jeep en leggen een ogenblik later, met hun breedste glimlach, twee schone antilopen voor de voeten van de Blanken.

— Wel, wat denk je er van ? Kijk, die heb ik juist op dit witte plekje vlak op 't voorhoofd getroffen. Is dat geen meesterstukje ?

Garnier zegt niets en kijkt triestig naar de dode antilopen.

— Mankeert je iets ? Heb je heimwee ? Legrand laat zijn antiloop los en bekijkt het gezicht van zijn vriend aandachtig.

— Zeg eens, ouwe jongen, verveelt m'n bezoek je ? Was je misschien graag van de partij geweest, ik weet dat je een hartstochtelijk jager bent...

— Ach neen, antwoordt Garnier bijna ruw.

— Waarom schiet je nu zo uit je sloffen ? Is mijn vraag dan zo onmogelijk ?

— Neen, beste vriend, niet je vraag maar de gedachte dat ik inderdaad mee op jacht zou gegaan zijn.

— Je gekscheert ! Hoe dikwijls ben jij niet hele dagen op jacht geweest ?

— Ja, je hebt gelijk, vorig jaar heb ik het nog gedaan, doch toen is er me iets overkomen, dat ik niet kan vergeten en me de lust tot jagen voorgoed ontnomen heeft.

— Begrijp ik niet.

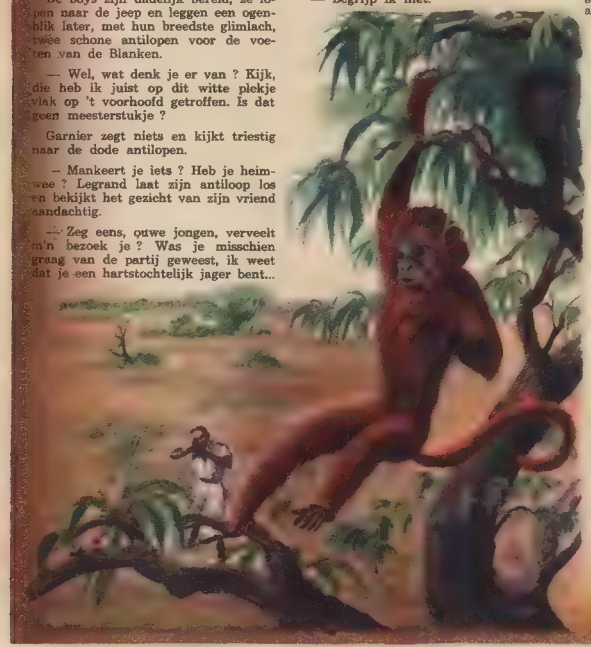

— Ik zal je vertellen wat ik beleefde en dan versta je me misschien.

Een jaar geleden keerde ik naar huis terug, ik was in een tevreden en opgewekte stemming, want de vangst was voorspoedig geweest. Ik had enkele prachtstukken kunnen neervellen. Op het ogenblik dat ik uit het woud kwam, hoorde ik boven m'n hoofd een tak kraken. Een dier verschool zich voorzichtig en snel tussen het groen; toch had ik gezien dat het een aap was. Mijn geweer was nog geladen en ik kwam, 'k weet niet waarom, op het idee het dier met mijn laatste kogel neer te schieten. Ik wachtte onbeweeglijk. De aap, waarschijnlijk gerustgesteld door de stilte die er alom heerste, wipte opnieuw van tak tot tak en liet enkele luide kreten van tevredenheid horen. Ik volgde het dier met de loop van mijn geweer, ik mikte zorgvuldig en « pang » het schot ging af en het dier rolde naar beneden. Het trachtte zich tevergeefs nog aan een tak vast te grijpen... Niet ver van mij zag ik de aap op de grond liggen, dodelijk getroffen... Ik kwam nader en zag de borst nog zwak op en neer gaan, de rechterarm was krampachtig om iets gekneld... Wat kon dat zijn ? Ik kwam nog dichter en zag toen, dat het stervend dier een wijfjesaap was die haar jong in een wanhopig gebaar tegen zich aangedrukt hield.

Door medelijden bewogen boog ik me over m'n slachtoffer en streelde haar kop. De aap opende de ogen en keek me smekend en doordringend aan terwijl ze met een laatste krachtinspanning haar jong aan mij gaf. Ik nam het jong, dat met vinnige oogjes rondkeek en niet kon begrijpen wat er gebeurde, en keek nogmaals naar mijn slachtoffer. De ogen waren reeds gebroken, maar er lag zulke pijnlijke en menselijke uitdrukking in, dat ik m'n hart in m'n keel voelde kloppen en die blik wekenlang niet uit het hoofd kon zetten...

De wijfjesaap had reeds lang haar laatste adem uitgeblazen als ik daar nog steeds zat, het apenjong in de armen en met het gevoel dat ik daar bij een mens waakte die me zijn kind had toevertrouwd.

Het is zeker onnodig er aan toe te voegen dat dit weesjong mijn goeie Finaude is die hier naast me zit. Je zult nu wel snappen waarom je mij niet meer moet spreken van op jacht te gaan ! Ik geloof, dat de kogel die ik toen verschoot met het doel mijn geweer te ontladen, of misschien enkel als een grit afschoot, in werkelijkheid mijn aller-

Het KORAALEILAND

door R.M. Ballantyne

KORTE INHOUD

Ralph, die met zijn vrienden verscholen zit in een rots, om aan de piraten te ontsnappen, is onvoorzichtig en wordt gevat. Het schip heeft het anker geworpen vóór de kusten van een eiland om sandelhout te laden.

NA EEN HARTELIJKE BEGROETING LUISTERT TARARO NAAR DE VRAAG VAN BILL.

1. — Als de inboorling hoort dat het over Avatea gaat drukt zijn gezicht moedeloosheid en ontevredenheid uit.

2. — Hij antwoordt niettemin openhartig op de vragen die Bill stelt. Bill vertaalt ieder woord voor Ralph.

3. — Een angstkreet onderbreekt het gesprek van onze vrienden. Er zijn haaien in 't zicht. De rechthoekige vinnen kliéven snel door de golven.

4. — Tegen de reling geleund horen Bill en Ralph een gesprek dat de kapitein voert met zijn stuurman. Het gaat over de bewoners van het eiland.

5. — Onze twee vrienden besluiten zich met alle middelen tegen dit plan te verzetten...

6. — Als de kapitein en zijn gezellen aan land stappen zullen ze op het touw trappen. Het schot zal afgaan en de inboorlingen hebben tijd zich te verschuilen. Aldus zal veel bloedvergieten vermeden worden.

(Wordt voortgezet.)

JAN BART
de held van Duinkerke

Door JUUL FILLIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

— Best zo, en de rest zal natuurlijk volgen?

Een klop op de deur doet de opziener het anwoord schuldig blijven. Een welgekomen afleiding tevens. De baljuw wordt ook zo opdringerig.

— Binnen! Ha! Daar hebben we kapitein Bart!

Jan verkeert in een stemming om een ongeluk te doen. Dat ziet men aan zijn manier van handelen. Hij slaat met een smak de deur toe en staat, plots, bek en bek met de havenbaljuw.

— Een meevaller, dat, zegt Jan luidop. Ge liet me roepen, meneer Hubert. Nog al wat moois. Mijn kwartiermeester, Jan Vermeere, bracht me van alles op de hoogte. Meneer de baljuw, we kunnen, als ge wilt dadelijk maar schoon schip maken. Wat zit er in uw mars?

— Kalmpjes aan, kapitein Bart, bemiddelt Hubert. Ik heb u een zaak van belang mede te delen. Een zaak die u, en ook de heer havenbaljuw plezier zal doen.

— Plezier, plezier! dondert Jan, ik ben kapitein, meneer Hubert, aan boord ben ik meester en verantwoordelijk voor de plundrage. Op *De Pelikaan*...

De Pelikaan hoort bij de zaak. Ja, die zilveren schotels. Niet nodig zo'n hoge horst op te zetten, kapitein Jan. Die schotels worden u teruggegeven. Goudsmid Wittinck mocht ze niet aanvaarden. Hij kent de wetten, uw moeder niet. Hij had uw moeder op de hoogte moeten brengen.

— Was overbodig, meneer Hubert. Moeder wilde die schotels te gelde maken om ons familieaandeel af te dragen in de bekostiging van de gouden kelk...

— Een gouden kelk? Een priesterwijding in de familie, Bart?

— Zeker, meneer Hubert. Kozijn Niklaas Bart, draagt, toekomende week, in Sint-Elooikerk, zijn eremis op.

— Dan dient u dubbel gelukgewenst. Een schone zending in deze beroerde tijd. Dit nieuws zal het hof genoegen doen. Die schotels behoren u dus toe. U kunt ze medenemen. Een ogenblik geduld echter.

De baljuw van de stad Duinkerken is jaloers op Jan Bart en tracht hem van verduistering van gelden te beschuldigen. Met dit doel bezoekt hij de inspekteur Hubert.

Schotels komen overal te pas. Meneer de havenbaljuw, wilt u, even plaats nemen, naast mij. En gij, kapitein Bart, daar recht vóór mij.

Plechtig ontplooit hij het perkament, dat hij van zijn schrijftafel heeft genomen Hij opent tevens de doos. Een prachtige gouden uurwerkketting glinstert op wit satijn. Wat heeft dit alles nu te beduiden? denkt Jan. Daar was wel goud op *De Pelikaan*, maar toch zo geen geschenken.

Traag leest meneer Hubert de boodschap, die hem werd toegezonden

» Het heeft Zijne Majesteit, ten zeerste behaagd te vernemen dat een jonge Duinkerkse kaperkapitein, een oorlogsschip op de vijand veroverd en als buit opgebracht heeft. Een oorlogsschip met twee en dertig s t u k k e n geschut. Zijne Masjesteit acht het van groot belang dat andere kaperkapiteins dit voorbeeld zouden volgen. Om die reden stuurt hij met zelfde koerier, een gouden uurwerkketting, die aan kapitein Bart, als beloning voor zijn prachtige daad, zal geschonken worden. »

— In 's Konings naam, en met mijn beste gelukwensen. De *Neptunus* is dit wel waard, kapitein Bart.

Hij biedt Jan, het gouden geschenk op de zilveren schotel aan.

— Maar, meneer Hubert, ik veroverde de *Neptunus*, alleen om kapitein Dorne te wreken. Ik kan maar niet aannemen en begrijpen, sputtert Jan tegen.

— Ik volbreng de opdracht mij toevertrouwd, kapitein Bart. Wanneer gaat u terug naar zee?

— Na de eremis van Kozijn Niklaas, meneer Hubert. Alles valt goed mee. Reder Omaer wil dat ik zee kies met het fregat *Dauphin*. Inmiddels wordt zijn eerste klas fregat *Mars* in gereedheid gebracht. Twee honderd vijftig vat en zes en twintig kanonnen. Met de *Dauphin* gaat het om een tussenreis.

— Bij iedere afvaart, een trapke hoger, lacht meneer Hubert. Wat zegt u, van zo'n kapitein, als Bart, meneer de havenbaljuw?

Wat zou de havenbaljuw wel kunnen zeggen? Hij vindt het beter, zonder verder misbaar, er van onder te muizen. Als de hoogste ambtenaars van nu voortaan gemene kapers onder hun bescherming gaan nemen, dan moeten waardigheid en prestige beslist naar de vaantjes.

Beweren dat Jan onverschillig zou geweest zijn bij 't ontvangen van deze koninklijke beloning, ware de waarheid geweld aan doen. De menselijke ijdelheid is met heel wat minder gediend. Maar hij kan niet verkroppen, dat aan 't kapen van de *Neptunus* een andere betekenis wordt gehecht.

Nicole echter, vindt dit alles van ondergeschikt belang. De gouden uurwerkketting is een kostbaar bezit.

— Ge ziet wel, zegt Jan, dat er op zee meer dan kwetsuren te verdienen zijn. Zilver kan men er kapen en goud brengt men u, dan nog op zilveren schotels, op de koop toe thuis. Maar als ik wel overdenk, die gouden ketting komt u eigenlijk toe.

Wordt voortgezet.)

— We moeten die kwestie op staande voet regelen!...

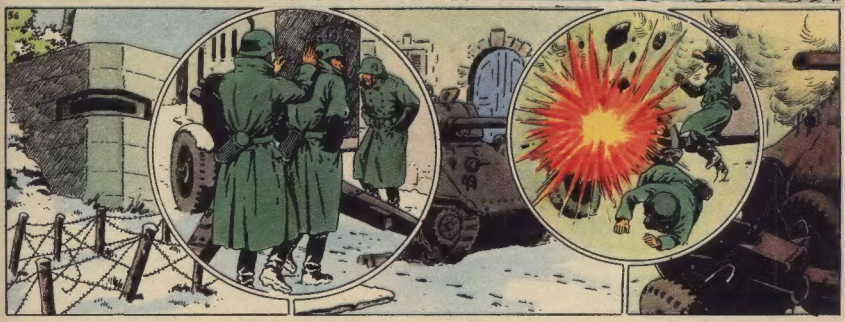

De Duitsers hebben aan de voet en op de Oostelijke flank van de Vogezen een versterking gebouwd en hopen de Fransen tot staan te kunnen brengen. Hiermee is Leclerc niet akkoord. Er moet een bres in die verdediging geslagen worden en de la Horie zal er zich mede gelasten.

Het sneeuwt en het is bar koud. Aan de ingang van de stad Badonvilie hebben de Duitsers zich opgesteld. Daar komt een Franse pantserwagen afgebeeld. Het vuur wordt geopend en de Fransen behalen de overwinning.

Drie honderd Duitsers geven zich over. De poort is geopend en men stoot verder tot in Cirey. Het sneeuwt nog steeds. Tijdens deze gevechten sneuvelt kolonel de la Horie. Kommandant Morel-Deville is er in gelaagd over Vesouze, Cirey te bereiken. Langs deze weg hadden de Duitsers hem allerminst verwacht. De morgen van de 19e November staat Leclerc in Cirey. Van op het terras van een kasteel tuurt hij aandachtig naar de nabije Vogezen. « 't Zal een erustig gevecht worden, maar we mogen de Duitsers geen tijd laten ! Dat is Massu daar ! » zegt de generaal. De aanval wordt reeds ingezet door de woestijnsoldaten.

Het duurt niet lang of de weg voor pantserwagens en kanonnen is vrij... In volle vaart gaat het over de bergwegen. Daar verschijnt een Duitse kolonne die onder vuur genomen wordt. De Duitsers laten hun paarden, die het geschut trekken, achter en verschuilen zich tussen de beesters. Doch het duurt niet lang of ze komen te voorschijn en geven zich over. Er zijn zoveel krijgsgevangenen dat men er geen blijf mee weet ! En weer gaat de tocht verder. Nu komt het kleine dorp Dabo, aan de voet van een versterkt kasteel, aan de beurt. De weg er heen werd echter door de Duitsers op allerlei wijze versperd om het offensief der Fransen te stuiten.

(Wordt voortgezet.)

Het grootste en het kleinste UURWERK VAN DE WERELD

WANNEER men deze titel leest, verwacht men zich aan een gedetailleerde beschrijving van een paar Amerikaanse wonderen... en men vergist zich, want het grootste en het kleinste uurwerk van de wereld bevinden zich in de Limburgse Kempen, in het rustige fruitstadje St. Truiden. Enkele weken geleden vertoefde ik toevallig in de St. Trudostede en werd daar door een vriend uitgenodigd om een bezoek te brengen aan het museum van het oude begijnhof.

— Ken je het Zimmeruurwerk van Lier ? vroeg mijn vriend.

— Ja zeker. Wie zou dat nog niet gezien hebben ?

— Wel, wij hebben hier ook zo iets...

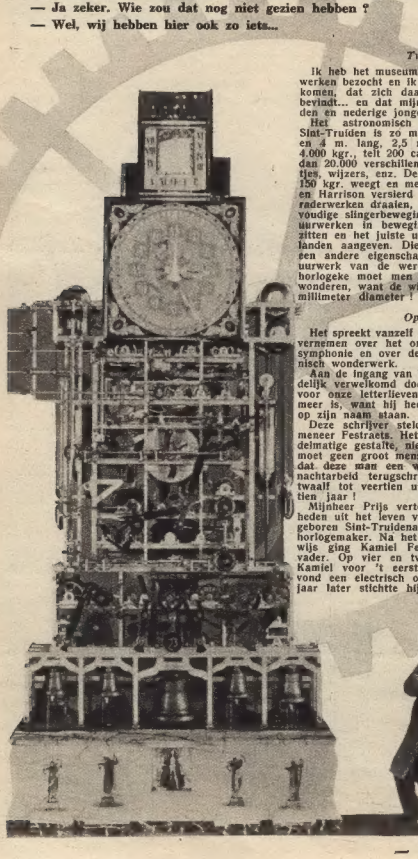

Twee mechanische wonderen.

Ik heb het museum en de astronomische uurwerken bezocht en ik ben tot de ontdekking gekomen, dat zich daar een mechanisch wonder bevindt... en dat mijn vriend een zeer bescheiden en nederige jongen is.

Het astronomisch compensatieuurwerk van Sint-Truiden is zo maar eventjes 6,16 m. hoog en 4 m. lang, 2,5 m. breed, weegt ongeveer 4.000 kgr., telt 200 cadrans en bestaat uit meer dan 20.000 verschillende stukken, staafjes, wieltjes, wijzers, enz. De 3,25 m. lange slinger, die 150 kgr. weegt en met de portretten van Galilei en Harrison versierd is, doet niet alleen al de radwerken draaien, maar brengt door de eenvoudige slingerbeweging nog negen verschillende uurwerken in beweging die in de slingerplaat zitten en het juiste uur van negen verschillende landen aangeven. Die zware slinger heeft nog een andere eigenschap : hij doet het kleinste uurwerk van de wereld lopen ! Dit minuscuul horlogeke moet men met een vergrootglas bewonderen, want de wijzerplaat heeft slechts één millimeter diameter !

Op zoek naar de uitvinder.

Het spreekt vanzelf dat ik graag wat meer wou vernemen over het ontstaan van deze wielijzersymphonie en over de schepper van dit mechanisch wonderwerk.

Aan de ingang van het museum werd ik vriendelijk verwelkomd door dhr Hendrik Prijs, die voor onze letterlievende lezers geen onbekende meer is, want hij heeft reeds boeiende romans op zijn naam staan.

Deze schrijver stelde ons dadelijk voor aan meneer Festraets. Het is een veertiger van middelmatige gestalte, niet erg spraakzaam en men moet geen groot mensenkenner zijn om te zien dat deze man een woeter is, die voor geen nachtarbeid terugschrikt. Hij werkt gemiddeld twaalf tot veertien uur per dag en dit sedert tien jaar !

Mijnheer Prijs vertelde me enkele bijzonderheden uit het leven van zijn vriend. Hij is een geboren Sint-Truidenaar en zijn vader was ook horlogemaker. Na het lager-, middelbaar onderwijs ging Kamiel Festraets op stiel bij zijn vader. Op vier en twintig jarige leeftijd deed Kamiel voor 't eerst van zich spreken : hij vond een electrisch ontvangstuurwerk uit. Vier jaar later stichtte hij te Leuven een horlogemakersschool en schreef in 1933 een « Theoretische Leergang voor horlogemakers ».

Op de wereldtentoonstelling van 1933 verwierf hij een erediploma en een gouden medaille met zijn eerste astronomisch salonuurwerk. In 1937 herstelde en verbeterde meneer Festersets het beiaardmechanisme van zijn voorstad en één jaar daarop begon hij met de konstruktie van het machtig werk dat men hier in het Begijnhofmuseum kan bewonderen.

Enkele bijzonderheden over het grootste uurwerk.

Toen ik meneer Festraets verzocht me een en ander over zijn groot uurwerk te vertellen, deed hij dat gaarne. Ik vroeg vooreerst waarop hij zich steunde om zijn uurwerk het grootste van de wereld te noemen.

— De grote kathedraaluurwerken hebben wel reusachtige wijzerplaten, maar hun mechanisme staat niet in verbouding tot de cadrans. Ze hebben evenwel betrekkelijk grote raderen, omdat men vroeger de legering van de metalen nog niet zo goed kende en men verplicht was grote tandwielen te maken om de sleet te voorkomen.

» Het groot uurwerk bezit een mechanische kalender die de feestdagen aanduidt, waarin om de vier jaar een schrikkeljaar, om de vier honderd jaar een schrikkeleeuw en om de vier duizend jaar nog één dag ingeschakeld is.

» Mijn uurwerk is nog niet voltooid. Het moet nog 1,80 m. hoger gemaakt worden en krijgt nog een beiaard van twee en dertig klokken.

» Ik kan de hele konstruktie in zes maanden afbreken en heropbouwen ! »

Het kleinste uurwerk...

... marcheert met de slinger van het grootste! Het heeft me heel wat kopbrekens gekost, om die drijfkracht op dat microscopisch horlogeken over te zetten. Om dit te kunnen maken heb ik eerst speciale werktuigen moeten vervaardigen, want het fijnste goudsmidalaam was nog te grof. In 1944 is men hier binnengebroken. De inbreker stal het kleinste uurwerk. Maar 't moet een stommerik geweest zijn, want hij wist niet eens dat het door het grote uurwerk gedreven werd. Hij kon er dus niets mee aanvangen. Maar ik was gezien ! Ik hem er een ander gemaakt en dit heeft me zes maanden tijd gekost !

De toekomstplannen.

Meneer Festraets kwam pas op dreef, toen hij met enthousiasme zijn toekomstplannen onthulde.

— Eerst en vooral ga ik mijn schip afwerken, verklaarde hij. Het is een zeven meter lange natuurgetrouwe maquette van een oceaanreus, die in een waterreservoir zal varen die de waterstanden van de twaalf wereldhavens zal aanduiden, die mijn schip zal aandoen. Men zal de indruk hebben dat het vaart, want de schouwen zullen roken en het decor zal verschuiven. Men zal het schip Antwerpen zien uitvaren, een stormachtige oceaan oversteken en in New-York aanlanden.

» Vervolgens ga ik mijn beweegbaar planetarium voltooien. Het zal de juiste beweging van de planeten rond de aarde weergeven.

» Dan ga ik nog het kerkelijk jaar met bewegende figuren van natuurlijke grootte uitbeelden. Er zullen ook weer levende decors zijn en de beweging van het landschap en de mensen zal gesynchroniseerd worden met klankbanden. De verwezenlijking van deze plannen zal nog jaren vergen, en ook een eigen groot studio. Maar dat komt ! Ik ben optimist en hoop dat ik mijn levenswerk zal kunnen verwezenlijken : *al de ingewikkelde astronomische en maritieme problemen voor de jeugd en het volk aanschouwelijk en bevattelijk maken.* »

De weg naar het sukses.

« Sinds mijn groot astronomisch uurwerk op 1 November 1942 in gang gezet werd, hebben duizenden mensen het reeds komen bewonderen. Verleden jaar noteerden we vijftig duizend bezoekers en nu tellen we er reeds meer dan tachtig duizend! Gemiddeld krijgen we in de Zomer twee duizend bezoekers per Zondag. Soms staan er wel veertig autocars op het plein voor het museum. Ons Gulden Boek werd getekend door mensen uit vreemde landen, ondermeer : Spanje, Frankrijk, Oostenrijk, Amerika, Algerië, Zwitserland, Polen, enz. Men heeft reeds honderd zes en zeventig artikels over het uurwerk gepubliceerd. Ik heb reeds verschillende uitnodigingen om mijn uurwerk te verplaatsen van de hand gewezen. Eerst van de stad Antwerpen, daarna van dhr Vandemeulebroeck, burgemeester van Brussel, en ten slotte van een der grootste Amerikaanse automobielindustrie, die me haar laboratoria ter beschikking stelde. Neen, dat alles bekoort me niet. Ik ben van Sint-Truiden, ik heb het werk in Sint-Truiden begonnen en ik hoop het hier te voltooien... »

Een oordeel.

Bij 't doorbladeren van het Gulden Boek troffen me volgende woorden door een bezoeker neergeschreven : *Œuvre vraiment merveilleuse qui vous laissera un nom dans l'histoire. Un membre du collège de France.*

Dit oordeel van de Franse specialist, die mijnheer Festraets en zijn werk een plaats in de geschiedenis voorspelt, zal waarschijnlijk niet voorbarig zijn. Wie naar of langs Sint-Truiden reist, moet het grootste en het kleinste uurwerk van de wereld gaan bezichtigen. Ons land mag er fereest fier op gaan deze mechanische meesterwerken te bezitten !

Johan de BRABANDER.

uit de vier WINDSTREKEN

1. SLIMME BRUINTJES.

● Enkele jaren geleden wou de direktie van een museum te Parijs een paar beren op zachte manier aan hun einde brengen, omdat de middelen ontbraken ze nog verder te houden. De bewaker maakte dus kleine taartjes waarin een hoeveelheid cyaanzuur gemengd was. De beren besnuffelden de taartjes, beten, maar... dadelijk werd het weer uitgespuwd. De bewaker zei : « Ze zullen er wel niet meer aankomen ! » De beren dachten er anders over. Zo gooiden de taartjes in de put waar ze konden drinken en baden en bekeken het water aandachtig. Weldra was het gif opgelost... De beren namen de taartjes er terug uit en peuzelden ze op. De directeur dacht, dat het toeval was en liet dezelfde poging tot driemaal toe herhalen. De beren waren echter niet om de tuin te leiden. Toen besloot men die slimme bruintjes te houden !

2. DE ANTWERPSE BEIAARD.

● *De beiaard van de O.L. Vrouwtoren te Antwerpen telt zeven en veertig klokken, waaronder zeven kleine. De zwaarste van deze zeven weegt 7,5 en de lichtste 4,5 kilo. Door de Antwerpse stadsbeiaardier John Gebreurs werd herhaaldelijk aangedrongen deze kleine klokjes te vervangen door een zwaarder stel. Eindelijk heeft het stadsbestuur zijn zin ingewilligd. Zeven nieuwe klokken van 10 kilo ieder zullen kortelings in de toren opgehangen worden. Dit zal het klankvolume en de klankrijkdom van de Antwerpse beiaard natuurlijk veel verbeteren.*

3. DE LAATSTE NIEUWIGHEID.

● Twee geleerden van Philadelphia (Amerika) hebben een rekenmachine gebouwd, die kan optellen, aftrekken, vermenigvuldigen, delen, tweede en derde machtswortels trekken en, wie weet, ooit nog een schaakkampioen wordt ! Dit toestel heet Binac en bestaat uit een geheugentoestel dat uit kwikbuizen is samengesteld en dat vijf honderd cijfers tegelijkertijd onthouden kan. Het maakt die cijfers electrisch over aan een schrijfmachine, die voor de oplossing van het gestelde vraagstuk zorgt. Dit prototype werd vervaardigd voor rekening van de vliegtuigfabrieken North. Aircraft en heeft 250.000 dollar gekost.

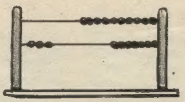

4. SCHILDERACHTIGE ZEEMANSTAAL.

● *De zeemanstaal is niet alleen in 't Nederlands, maar ook in 't Engels, Deens, Spaans, Portugees en zelfs in 't Grieks met kraimige spreekwoorden doorspekt, luister maar even :*

— Hang uw zeilen naar de wind! (Engels en Nederlands).

— Men vangt de wind noch met een net, noch met een ijzere kofjer (Duits).

— De rots staat pal. De wind is licht en veranderlijk en toch is hij de sterkste (Oosters spreekwoord).

— Wie de wind met zijn muts wil verjagen, raakt ze kwijt (Grieks).

— De beste stuurlui kunnen de wind het blazen niet beletten (Spaans).

— Wie kan wolken kopen en wind verkopen? (Chinees).

— Al maakt de wind uw zeilen nog zo bol, 't is toch om er een gat in te maken (Portugees).

5. NATUURRAMPEN VEROORZAAKT DOOR WINDEN.

● Verwarmde lucht stijgt, en de plaats die vrij komt wordt door lucht van koudere plaatsen ingenomen. Zo ontstaat de wind. Als één bepaald gebied hóél sterk verhit wordt, en er is in de buurt een koud gebied, dan begint de lucht een draaiende beweging te maken en we krijgen een « cycloon ». Boven de evenaar draait de lucht tegen de wijzers van de klok in, ten Zuiden van de evenaar met de wijzers mee. Een cycloon woedt gewoonlijk een dag, en kan over een afstand van 3.000 km. veel verwoesting zaaien. Cyclonen, die in de tropen ontstaan (vooral in de beruchte Chinese Zee), noemt men typhoons. In West-Indië spreekt men van hurricanes (orkaan). Een tropische cycloon (typhoon) strekt zich gewoonlijk slechts over een gebied van enkele honderden kilometer uit, de snelheid van de wind is echter meestal veel groter. Urenlang woedt hij met een snelheid van 50 tot 60 meter per sekonde; bij een windsnelheid van 29 meter per sekonde spreekt men hier reeds van een heftig orkaan!

6. ONZE NATIONALE SPAARPOT.

In Juni van het jaar 1948 werd er in de Nat. Spaarkas 533.937.000 gestort, er werd 472.658.000 frs. terugbetaald, er bleef dus 61.279.000 frs. Op het einde van die maand had de Spaarkas 25.763.183.000 frs. in kas.

In Juni 1949 werd er 610.216.000 frs. gestort, en 557.772.000 frs. werd er uitbetaald en het saldo was 52.444.000 frs. Einde Juni 1949 was er op de Spaarkas 28.560.767.000 frs.

2. DE ANTWERPSE BEIAARD.
1. SLIMME BRUINTJES.
3. DE LAATSTE NIEUWIGHEID.
4. SCHILDERACHTIGE ZEEMANSTAAL.
5. NATUURRAMPEN VEROORZAAKT DOOR WINDEN.
6. ONZE NATIONALE SPAARPOT.

KRUISWOORDRAADSEL

Horiz. : 1. Spoedig. - 2. Uitroep van pijn. - 3. Vorm van eten. - 4. Rivier in Italië - Vader. - 5. Vermakelijke bezigheid - Afrikaanse antilope. - 6. Wilde roos. - 7. IJzeren stang op zeeschepen waaraan de sloepen en reddingsboten hangen - Gemeente in de provincie Henegouwen. - 8. Achter.

Vertik.: 1. Wijn opnieuw op verse drijven gegoten en daardoor sterker gemaakt. - 2. Trottinette. - 3. Echtgenote. - 4. Munteenheid in Bulgarië. - 5. Chinese afstandsmaat. - 6. Huisdier. - 7. Bezittelijk voornw. - 8. Hoofddeksel. - 9. Vaarwel. - 10. IJzerhoudende aarde. - 11. Eerbied bewijzen.

OPLOSSING VAN Nr 39.

Horiz. : 1. Weg. - 2. Leger. - 3. Smaragd. - 4. Slepers. - 5. Gipsen. - 6. Singel. - 7. Eagle. - 8. Pedel.

Vertik. : 1. Els. - 2. Gems. - 3. Galg. - 4. Ereis. - 5. Rappie. - 6. Oesnap. - 7. Dregge. - 8. Sneld. - 9. Lee. - 10. La.

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : DE TOEKOMST LACHT ME TEGEN...

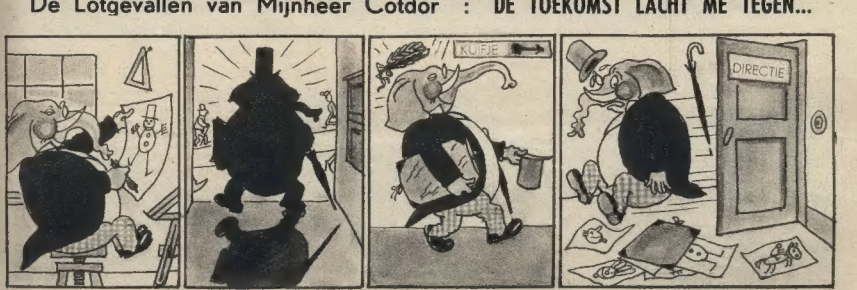

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

De krijgers van Zwarte Bison, waaronder zich ook Genoveva en Corentin bevinden, besluiten als represaillemaatregel een trein te overvallen.

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

De volgende morgen breken de Indianen hun kamp op en ontdekken de ongelukkige blanke, die op een steen ligt te slapen...

Vele weken gaan voorbij. De krijgers van Zwarte Bison zijn in hun jachtgebied weergekeerd en hebben hun plaats in de schoot van de grote stam der Sioux weer ingenomen. Genoveva besluit enkele dagen te rusten alvorens de lange tocht naar Washington te ondernemen.

In gezelschap van Wakita doorkruist Corentin heel de omgeving. Op een van deze ritten ontdekken onze twee vrienden een blank konvooi... Ze sluipen stilletjes naderbij...

Ik voel me tussen de Roodhuiden veiliger als tussen die mensen !

Het terrein, door de Blanken als kampplaats uitgekozen, is met struikgewas begroeid.

We gaan ons niet moe maken heel dit terrein schoon te vegen ! Wacht, laat mij maar begaan !

De man, die zo spreekt, is niemand minder dan Jack. Hij steekt het vuur aan een paar droge struiken...

Dat zaakje zal in een oogwenk opgeknapt zijn!

Aangewakkerd door de wind neemt het vuur snel uitbreiding.

Vlug naar de paarden ! Het vuur nadert !

Gek van angst rennen de paarden gewonnen, verloren !

Waar zal die brand ophouden ?

Corentin, die zich omgedraaid heeft, bemerkt de tak niet die hem met geweld in 't aangezicht zwiept...

Bij een dergelijke snelheid is er niet veel nodig om het evenwicht te verliezen...

Wakita heeft het niet gezien, maar Zwartje, die nu van zijn last verlost is, komt spoedig naast haar lopen.

De jonge Indiaanse slaakt een kreet ! Ze draait zich om...

CORENTIN !!!

Doch, daar, vlakbij is het vuur reeds...

(Wordt voortgezet.)